Bezinningsteksten

Pater Jan Van Duffel

kannet

Voorwoord

De afgelopen jaren publiceerden we 19 inspiratiebundels over thema's zoals geluk, hoop, dankbaarheid, loslaten, rust, humor enz. Je kan deze bundels vinden op de website van Kannet, namelijk: kannet.be/intranet/nuttige-info/groepen/bezinningsteksten
Ze blijven een bron van inspiratie bij allerlei gelegenheden zoals Kerst- en Paasfeesten, vergaderingen, vakanties, ...

We blikken nu dankbaar terug op de vele bezinningsteksten die onze voormalige proost, Jan Van Duffel, voorlas o.a. bij het begin van de algemene vergaderingen. We wilden die niet laten verloren gaan omdat ze ons telkens raakten en ze tijdloos waren, dat betekent dat ze ons ook nu nog kunnen inspireren. Tegelijk bieden we je deze bundel aan als eerbetoon aan Jan die als proost afscheid van ons nam in 2021. Deze bundel is dus het sluitstuk van een hele reeks, 20 in totaal.

In deze bundel vind je een selectie van zijn teksten. Het zijn zowel teksten van zijn hand als teksten die Jan bij andere auteurs haalde. Meestal weten wij niet van welke auteurs. Daarom konden wij de bron van deze teksten niet vermelden.

Sommige teksten zijn niet alleen geschikt om bij het begin van een samenkomst te beluisteren, maar lenen zich ook uitermate goed om ze nadien in een groepsgesprek verder uit te diepen. Je vindt in deze bundel ook twee reeksen citaten of "spreukjes". Elk citaat vraagt een korte stilte om het te laten inwerken of doordringen. Maar een citaat kan ook een inspiratiebron zijn voor een hele dag, bv. op een vakantiekamp.

We behielden ons het recht om enkele kleine aanpassingen te maken omwille van de leesbaarheid. In essentie blijven ze echter hetzelfde.

Wij hopen dat de lezer in deze teksten veel voldoening en vreugde mag vinden.

Werkgroep Christelijke Identiteit en Zingeving.

Praten en luisteren

Er zou een alarmknop op sociale media moeten bestaan, schreef iemand,
zodat mensen onder invloed van alcohol, drugs en extreme emoties,
hun innerlijke gedachtestroom niet te grabbel kunnen gooien.
Zoveel oordelen, zoveel hardheid.
Zo weinig inlevingsvermogen.
Leedvermaak, onvermogen, blinde haat: waar brengt ons dat?
Communiceren, weten we dan echt niet meer hoe dat moet?
En kunnen we nog wel luisteren naar elkaar?
We ventileren allemaal onze mening,
maar waar in hemelsnaam is het gesprek gebleven
in onze door communicatie gedreven samenleving?

Leven: hard of hart

Men klaagt dat de geseculariseerde samenleving harder en hartelozer wordt.
We oordelen allemaal en we worden op onze beurt veroordeeld.
We keuren af en worden afgekeurd.
We weten hoe pijnlijk het aanvoelt.
Maar begint mildheid niet bij onszelf?
Leerde ‘Bond zonder Naam’ ons niet:
‘Als je de wereld wilt verbeteren, begin dan bij jezelf’.
Waarop wachten we nog om teder om te gaan met elkaar?
We kunnen niet anders
wanneer we als genietbare mensen
willen leven en samenleven.

Van Omheining naar Inclusie

Heer, ik heb **mijn leven** omheind, zonder het te beseffen.
Een heg geplant die steeds hoger groeide, zonder dat ik het wist.
Die omheining sloot anderen uit en ik sloot mezelf in.
Dat was comfortabel en knus.
Er werd minder van mij verwacht, minder van mij geëist.
Ik hoefde alleen met mezelf rekening te houden.

Ik heb een heg geplant om **mijn tijd**.
Krijtlijnen getrokken rond mijn tijd, om mijn eigendom te zijn.
Soevereine rechten genomen op de godganse dag.
Is niet ieder uur een teken van uw gratuite gave?

Ik plantte een heg om **mijn vrije tijd**, want die is toch zeker van mij!
Zo heb ik naïef geredeneerd en heb mij er op mijn eentje mee vermaakt,
weerstand geboden aan iedere inbreuk daarop.

Ik plantte een heg om **mijn genegenheid**,
om die en om die alléén geef ik:
mijn verwanten, mijn vrienden,
allemaal zo dierbaar, want zij zijn van mij.
Anderen waren kantlijnmensen, marginalen,
die ik resoluut moest afwijzen.
Erbij horen, hoorde er echt niet bij.

Help mij Heer, die hoge heg die ik plantte
uit te rukken en om te vormen tot een open tuin.
Dan kan ik uitkijken en anderen kunnen binnenkijken.
Paradijslijk kunnen we nader komen tot elkaar,
eigenaardig en volop evenwaardig.

Vriendschap is een brok geluk

Er is maar héél weinig definitief in het leven,
zeer véél staat in het teken van voorlopigheid.
Iets, dat nu duurzaam lijkt, kan afgebroken worden,
langzaam wegslijten, of het kan ons plotseling ontvallen.
We zijn toch zó kwetsbaar.
Waarvan kunnen we eigenlijk nog zeker zijn?

Te midden van alle onzekerheid en vergankelijkheid,
vormen vrienden een vast oriëntatiepunt in ons leven.
Echter niet de schijnvrienden of gelegenheidsvrienden.
Maar échte vrienden geven een stabiele, betrouwbare basis,
vaste grond onder de voeten.
Vriendschap is doorheen de omstandigheden onherroepelijk,
ze houdt stand.
In vriendschap ligt een brok geluk.

Geluk is geen groot afgerond gegeven,
het is niet iets theatraals.
Geluk dat als een bombastische optocht voorbij komt,
bestaat niet.
Geluk is klein en teer.
Het raakt je soms maar even aan, het knipoogt, het glimlacht.
Maar doorheen de alledaagsheid van het leven
is het onmisbaar veel, vervullend veel.

Oeverloze drukdoenerij

Een man had een agenda.
Daarin noteerde hij al zijn afspraken.
Op elke bladzijde stond **een week**.

Maar de zaken gingen zó goed voor de man,
dat hij een ander soort agenda nodig had.
Hij kocht een agenda met op elke bladzijde maar **één dag**.
Zo kon hij méér afspraken maken en alles nog beter plannen.

Nog later dacht hij: Ik zal uitzien naar een agenda,
waar niet alleen de dagen,
maar ook **de uren** een aparte bladzijde hebben.
Zo kan ik mijn tijd nog beter benutten.

Dwaas, zei “pietje de dood” tegen de man,
morgen om acht uur sta je in “mijn agenda”...

Als de liefde niet bestond

naar het lied van Toon Hermans

Als de liefde niet bestond
zouden stilstaan de rivieren, en de vogels en de dieren.

Als de liefde niet bestond
zou de zee het strand verlaten, ze hebben dan niets meer te bepraten.

Als de liefde niet bestond
zou de maan niet langer lichten, geen dichter zou meer dichten.

Als de liefde niet bestond
zou de zon niet langer stralen, de wind zou niet meer ademhalen.

Nergens zouden bloemen staan en de aarde zou verkleuren.
Overal gesloten deuren.
Geen vruchten zouden meer rijpen, zoals eens in het paradijs,

Als wij elkaar niet meer begrijpen,
dan is de wereld koud als ijs.

Als de liefde niet bestond
dan was de hele vrijerij bedorven, de wereld was gauw uitgestorven.

Ik zou het besterven van de kou, en mijn adem zou bevriezen,
als ik de mensenliefde zou verliezen.

Is van mijn vader!

Soms zie je op de vuile achterkant van een auto, meestal bestelwagen,
een woord of een tekst die door de een of ander met een vinger
in het modderig stof werd geschreven.
Bij voorbeeld: “was mij” of ludiek “liever proper”.
Zo’n auto draagt die tekst dan overal mee,
en allerlei mensen worden er mee geconfronteerd.

Een tijdje geleden reed ik op een snelweg
achter een grote bestelwagen.
In het stof, op de achterkant van de bestelwagen,
stond met onhandige letters geschreven: ‘is van mijn vader!”.
Blijkbaar met een kinderhand was deze gevoelige tekst geschreven.
Met trots en met liefde in het stof gegrift: “is van mijn vader!”.
Met één veeg kon men het allemaal uitwissen.
Maar de tekst was méér zeggend dan een nummerbord of firmanaam,
die onuitwisbaar leken.

Vóór mij reed dan ook niet zomaar een zoveelste bestelwagen
Ik dacht: in die stuurcabine zit een vader
die op weg is om het brood te verdienen voor zijn gezin.
Zijn dochtertje of zoontje, die met een vingertje de tekst schreef,
is trots op hem, en houdt van hem.
Het voelde als een uitnodiging om respect te hebben voor die bestelwagen,
om er zéér voorzichtig mee om te gaan.
Want denk erom: “is van mijn vader!”
Als ik voorbij rijd, passeer ik niet zomaar een bestelwagen.
Ik kom lang een mens die bemind wordt, en zelf ook lief heeft.

Een vleugje Joodse wijsheid

Er kwam eens een schatrijke man bij een Joodse leraar, een rabbi,
en hij vertrouwde hem toe: “Ik heb geld in overvloed
en toch voel ik mij niet gelukkig. Hoe komt dat toch?”
De rabbi ging met de man voor het raam staan
zodat hij door het glas kon kijken,
en vroeg hem: “Wat ziet ge?”
De rijkaard zei: “Ik zie mensen voorbijgaan”.
Nu bracht hij hem voor een spiegel
en vroeg: “Wat ziet ge nu?”
En de rijkaard antwoordde: “Nu zie ik mezelf”.

De rabbi zei:” Dat is het grote verschil.
Als u door het raam kijkt zie je de mensen.
Het venster is van glas, ook de spiegel is van glas.
Maar als het glas bedekt is met een zilverlaag, gemetalliseerd is,
dan zie je geen medemensen meer,
dan zie je alleen maar jezelf.
Rijkdom sluit de blik af voor anderen, je wordt zelfgenoegzaam.
Rijkdom is als het zilverlaagje op glas.
Dan word je bezeten door je bezit,
en vallen de mensen buiten je blikveld”.

Wat is ons klokhuis?

Als we nu eens ons leven zouden vergelijken met een appel:
een appel met schil, vlees en klokhuis.
Dan zijn we de meeste tijd bezig aan de schil, de buitenkant.
Af en toe boren we wat dieper, en dan zitten we bij het vlees:
de grote waarden die ons werk, kracht en smaak geven.
Maar het klokhuis wordt meestal weggegooid,
men weet daar geen weg mee.
Nochtans is het precies vanuit het klokhuis
dat de appel zijn levenskracht put.

Voor ons leven is het dezelfde vraag: wat is ons klokhuis?
Wat is de kern, de ziel van ons leven?
Waar halen wij onze diepste kracht en inspiratie?
De vraag is zo oud als de Bijbel zelf.
Uiteindelijk is de Bijbel niets anders dan het verhaal
van een lange zoektocht naar dat klokhuis,
de zinvolle kern van ons bestaan.

Spiritualiteit, daarin gaat het om de samenhang
tussen schil, vlees en klokhuis.
Tussen wat wij doen, wat wij belangrijk vinden
en wat ons ten diepste inspireert en vooruit drijft.
Het is vragen stellen in de zin van:
waar zijn we mee bezig? waarom doen we dat?
waar halen we onze diepste drijfveer?
Het moet reeds aan de schil,
aan de buitenkant te zien zijn,
aan de manier waarop wij iets uitstralen
vanuit een open kijk op handicap.

Er zijn geen rechten zonder plichten

Waar niemand zijn plicht doet, krijgt niemand zijn recht.
Geen rechten als er geen plichten zijn.
Men kan over mensenrechten blijven praten en schrijven
tot men er bij neervalt.
Zolang men over mensenplichten zwijgt,
is en blijft de ‘Verklaring van de Rechten van de Mens’
voor miljoenen armen, zwakken en machtelozen
een vodje papier.

Wat voor zin hebben de mooi geformuleerde rechten
voor mensen die verhongeren, omdat anderen niet willen delen?
Wat betekenen deze hoogdravende rechten voor kinderen
die verwaarloosd worden, die gedwongen worden
tot kinderarbeid, prostitutie of geweld,
omdat beleidsmensen hun plicht niet doen
en de rechten van het kind en de zwakke mens niet beschermen.

Rechten opeisen is gemakkelijker dan plichten vervullen.
Het plichtsgevoel geraakt onder-ontwikkeld.
Men hoort er niet veel over.
Rechten en plichten zitten nochtans als schakels aan elkaar vast,
ze kunnen niet los van elkaar bestaan.
De ketting is maar zo sterk als haar zwakste schakel.
Waar men over rechten spreekt,
moet men niet zwijgen over plichten.

Wacht niet tot morgen

Wacht niet tot morgen
om wie ontmoedigd is de hand te reiken
want jij kunt nieuwe horizonten openen en voor hen een houvast zijn.

Wacht niet tot morgen
om wie zich alléén voelt gastvrij te ontvangen
want jij kunt luisteren en een toevertrouwd geheim bewaren.

Wacht niet tot morgen
om wie het uitstekend doet van harte te feliciteren
want wellicht mist hij uw aanmoediging om in zichzelf te geloven.

Wacht niet tot morgen
om de mens te danken die onnoembaar veel voor u betekent
want het woord van dank brengt jullie dichter bij elkaar.

Wacht niet tot morgen
om elk misverstand uit te spreken en zo mekaar weer te verstaan
want uitstel maakt de barst onherstelbaar groot.

Wacht niet tot morgen
om met het beste van jezelf tot God te bidden
want Hij geeft u een zuiver hart en een standvastige wil.

Spreukjes voor een dag 1

Verwacht niet te veel, de ander is ook maar een mens.

Van vriendelijke woorden slijt je tong niet.

Laat een ander anders zijn en anders blijven.

Kruip niet weg vooral niet als men je nodig heeft.

Verbetering doet veel, aanmoediging doet meer.

Een kans is als een klapstoel, als je hem niet vasthoudt zit je er naast.

Wie tussen twee stoelen wil zitten, valt altijd op de grond.

Onze geest is als een parachute, die werkt alleen als hij open is.

Vaak maakt men zich beter verstaanbaar door minder te spreken.

Spreek enkel als je vermoedt dat je de stilte kunt verbeteren.

Moed groeit door te durven, vrees groeit door uit te stellen.

Spreukjes voor een dag 2

Bloemen zijn er om mooi te zijn, mensen zijn er om goed te zijn.

Er is voor ieder mens een stukje hemel, als we er geen hel van maken.

Beter thuis vriendelijk zijn, dan buitenshuis geurige wierook branden.

Wat je aanpakt valt best mee, wat je uitstelt wordt telkens zwaarder.

Als je de waarheid vertelt hoef je niets te onthouden.

Niemand wordt groot door anderen te kleineren.

Je wordt niet witter door een ander zwart te maken.

De vraag is niet wat moet ik geven, maar wat mag ik overhouden.

Een gram hulp is beter dan een kilogram goede raad.

Wie zijn ongelijk toegeeft, heeft groot gelijk.

Oordeel niet over dingen, waarvan je enkel de echo kent.

Wie vrienden wil hebben, moet zélf een vriend zijn.

Mensen zijn als boeken

Een boek is een spiegelbeeld van de mens.
Laten we boek en mens eens met elkaar vergelijken:

Er zijn mensen die als ongelezen boeken gesloten blijven,
die niets laten vermoeden van hun inhoud.

Er zijn mensen die als uitgelezen boeken beduimeld en gekreukt zijn,
die alles wat ze waren hebben prijsgegeven.

Er zijn mensen die als pas verschenen boeken de aandacht trekken,
die wachten op de blik en een hand die hen ter hand neemt.

Er zijn mensen die als waardevolle boeken steeds blijven boeien,
die een stuk leven van je eigen leven zijn geworden.

Er zijn mensen die als woordenboeken veel woorden in de mond hebben,
maar geen boodschap brengen en weinig inhoud hebben.

Er zijn mensen die als dichtbundels vol diepe gedachten een leven laten vermoeden
dat alles overstijgt en toch iets van het kind hebben bewaard.

Wie is toch die curieuze man uit Nazareth?

Hij was **geen koningszoon**
die opgeleid was om gediend te worden.
De zoon van een timmerman
had geleerd zich te plooien
naar de nukken van het hout
en de grillen van de klanten.

Hij was **geen Romeinse staatsburger**,
kon zich nergens op beroepen.
De rechteloze Jood uit Galilei,
ver van het politieke forum,
had geleerd zich te onderwerpen
aan de bezetter.

Hij was **geen priester** en geen wetgeleerde.
Kon niet terugvallen op enig privilege .

De simpele **leek** had geleerd
hoe mensen zich achter God verschuilen
om hun eigen belangen beter te behartigen.

Hij stond weigerachtig en argwanend
tegenover elke vorm van macht:
de macht van het geld
en de macht van de godsdienst.

Hij hield het bij de macht
van de geweldloosheid,
de macht van offer en gebed.
Alleen op die manier kon macht
worden omgezet in dienst,
kon de Meester **voetwasser** worden.

Wie is gehandicapt?

Als je er niet in slaagt
om de mens te zien
maar slechts zijn handicap,
wie is er dan blind?

Als je uw broeders kreet
om rechtvaardigheid
niet kan horen,
wie is er dan doof?

Als je niet kan communiceren
met je zuster
maar ze wegzendt,
wie is dan een buitenbeentje?

Als je hart en je geest
niet begaan zijn met je medemens,
wie heeft dan de mentale handicap?

Als je niet rechtstaat en opkomt
voor de rechten van alle mensen,
wie is dan kreupel?

Jouw houding tegenover mensen
met een handicap
is onze grootste handicap,
en... ook de uwe!

Gebed van een persoon met een handicap

Mag ik je vragen mijn handicap te helpen dragen.
Ik weet het, niet jij, maar ook God heeft dit niet gewild.

Mag ik je vragen in de soms sombere dagen
wanneer het verdriet mijn hart verwondt,
mag ik bij je huilen, als het mij te machtig wordt?

Mag ik je vragen in mijn poging tot aanvaarden,
een lief woord kan wonden helen,
dat van jou en van hen die het heel goed met mij menen.

Mag ik je vragen door het leed dat ik heb ervaren,
mijn gevoeligheid te waarderen
en mij heel veel liefde te geven.

Mag ik je vragen wanneer ik humeurig ben,
het te verdragen, mijn mogelijkheden zijn soms beperkt,
dat je mijn uitputting dan niet merkt.

Mag ik je vragen de broosheid van mijn bestaan te ontwaren,
mijn dagelijkse strijd ligt diep verborgen
tot mijn levenskrachten een einde nemen.

Mag ik je vragen, het is met geen woorden uit te leggen,
hoe dankbaar ik diegenen ben
die zoveel voor mij betekenen.

Zij die bidden tot Hem, om mij de sterkte te schenken,
gelijkwaardig te kunnen leven, die mij zo dierbaar zijn
en ik zo innig lief heb.

Een liefdesgeschiedenis

verteld door een verpleegster

Op een morgen, het moet ongeveer 8 uur geweest zijn,
komt er een oude man van 80 jaar
om de draadjes uit zijn duim te laten verwijderen.
Hij zei dat hij gehaast was, want hij had een afspraak om 9 uur.

Ik heb hem toen uitgenodigd om plaats te nemen,
wetende dat het meer dan één uur in beslag zou nemen.
Ik zag hem steeds naar zijn uurwerk kijken.
Na de wonde onderzocht te hebben,
zag ik dat die goed genas en ik heb de draadjes verwijderd
om zo de wonde te verlichten.

Terwijl ik bezig was met de verzorging van de wonde heb ik hem gevraagd
of hij diezelfde morgen nog een afspraak had met een andere dokter.
De man zei van neen, maar dat hij naar een andere instelling moest gaan,
om met zijn echtgenote te ontbijten.

Ik heb hem gevraagd naar haar gezondheid.
Hij zei me dat ze daaral enige tijd verbleef en de ziekte van Alzheimer had.
Bij het praten vroeg ik hem of ze kwaad zou zijn indien hij te laat zou zijn.
Hij antwoorde dat ze niet meer wist wie hij was,
en dat ze hem sinds 5 jaar niet meer herkende.

Ik was verbaasd en heb hem gevraagd:
“En u gaat er nog elke morgen heen,
zelfs wanneer ze niet meer weet wie je bent?”
Hij glimlachte en tikte even op mijn hand zeggende:
“Ze herkent MIJ niet meer, maar ik weet nog wie ZIJ is”.

Liefhebben

Liefhebben begint met verwondering,
de wonderen van liefde om je heen leren zien:
het geduld en de tederheid
van ouders voor hun kinderen,
de warme zorg die mensen besteden
aan personen met een handicap,
het gebaar van de hand over het hart,
het vergeven en vergeten.

Liefhebben is wanhoop weigeren,
niet meehuilen met de wolven in het bos,
wél geloven in de toekomst van onze aarde,
wél blijven zeggen en zingen
dat liefde het fundament is
voor onze menswaardige wereld.

Liefhebben is ook: tevreden zijn
met het kleine begin,
de druppel op de hete plaat.
Het is: beginnen daar waar je leeft,
breken en delen met wie je medemens is.

Gewoon mens zijn

Probeer elke dag opnieuw een gewoon goed mens te zijn.
Probeer iemand te zijn die zonder publiciteit en uiterlijk vertoon
goed, mild en hartelijk is, voor allen die hij ontmoet.
Iemand die zijn zwakheden, zijn kwetsbaarheden
en zijn eigen begrensdheid kent en er de moed niet bij verliest.
Iemand die zichzelf vergeet en kan verdragen
dat anderen hem vergeven.

Want, weet je, onze hedendaagse wereld heeft
een verschrikkelijke nood aan zulke mensen,
gewone goede vriendelijke mensen,
die je glimlachend bedienen in winkels en magazijnen,
die hun geduld niet verliezen achter het loket,
die niet bulldozeren als je een foutje maakt.
Doodgewone mensen hebben we nodig om mee te leven.
Geen mensen die menen dat de wereld vergaat
als niet iedereen naar hun pijpen danst.
Geen mensen voor wie degenen die anders denken
‘idioten’ zijn.

Moge de Heer ons meer gewone mensen geven,
doodgewone lieve mensen.

Zegen ons

Zegen ons met **ontvankelijkheid**:
dat wij ons de diepgang van het leven
eigen maken.

Zegen ons met **durf**:
dat wij grenzen van angst overschrijden,
de andere als ander ontmoeten.

Zegen ons met **eerbied**:
dat wij kunnen luisteren
naar de ernst van andere verhalen.

Zegen ons met **moed**:
dat wij durven spreken, samenspreken,
vanuit een diep verborgen geloof.

Zegen ons met uw **genade**:
dat wij vreugdevolle vertolker kunnen zijn
van uw liefdevolle zorg voor al wat bestaat.

Neem je tijd

Neem je tijd om te denken
het is de bron van alle kracht.

Neem je tijd om te werken
het is de prijs van alle succes.

Neem je tijd om te spelen
het is het geheim van de eeuwige jeugd.

Neem je tijd om te lezen
het is de fontein van alle wijsheid.

Neem je tijd om te bidden
het is een grote kracht in jezelf.

Neem je tijd om vriendelijk te zijn
het is de weg naar het geluk.

Neem je tijd om te lachen
het is de muziek van je levenskern.

Neem je tijd om te beminnen en bemind te worden
het is een door God gegeven voorrecht.

Neem je tijd om te geven
het leven is te kort om zelfzuchtig te zijn.

Eenheid

Eenheid, misschien een utopie, of toch niet?

Eenheid vind je waar mensen kunnen luisteren,
aandachtig de anderen en zichzelf laten uitspreken.

Eenheid vind je waar mensen het beste wensen voor elkaar,
zomaar omdat ze elkaar het leven gunnen.

Eenheid vind je waar mensen meningsverschillen kunnen uitspreken,
in wederzijds geloof en vertrouwen.

Eenheid begint bij jezelf in je denken en doen.
Van je woorden je leven maken en van je leven je woorden.

Eenheid begint daar waar hart en handen
samen op weg willen naar gerechtigheid en gemoedelijkheid.

De wereld verbeteren

Een bekwame onderzoeker zit in zijn bureau te werken aan een project
om de wereld te verbeteren, als plotseling zijn dochtertje van vijf jaar binnenkomt.
“Ik wil spelen”, zegt ze.
Maar de man antwoordt dat hij geen tijd heeft
en dat ze hem moet laten verder werken.
Na wat aandringen geeft het dochtertje toe en verandert van tactiek.
“Laat mij dan helpen, zodat je vlugger klaar bent met de wereld te verbeteren” zegt ze.
De man is vertederd en zoekt een oplossing.
Hij vindt in een tijdschrift een wereldkaart, scheurt die aan stukken
en geeft alles aan zijn dochtertje met de opdracht
dat zij de wereld opnieuw “in orde moet brengen”.
Hij hoopt zo voor de rest van de dag van haar af te zijn,
aangezien hij weet dat zijn dochter nog te klein is
en het beeld van de wereldkaart niet kent.

Maar na een kwartiertje komt ze fier met de wereldkaart netjes aaneengeplakt.
“Klaar”, roept ze uit.
“Hoe hebt je dat gedaan?” vraagt de papa verbaasd.
“Simpel” , zei het meisje. “Toen je het blad uit het tijdschrift scheurde,
zag ik dat op de achterkant een foto van een mens stond”.
“Toen ik de wereld niet ineen kon puzzelen, heb ik alle stukken omgedraaid
en eerst “**de mens in orde gebracht**”.
“Toen ik daarna het blad omdraaide, zag ik dat **de wereld ook in orde** was”.

Zoeken naar leven dat leefbaar is

Als wij mensen elkaar de hand geven
en niet langer leven als ieder voor zichzelf,
dan ontstaat er fonkelend leven.

Als wij mensen van ons eiland wegtrekken
en gaan naar wie door verdriet of angst eenzaam leven,
dan ontstaat er een nieuw land van wij-mensen-samen.

Als wij mensen onszelf niet langer doof houden voor elkaar,
maar luisteren naar wat er leeft,
dan ontstaat er een nieuwe band die ons veerkracht geeft.

Waar wij mensen langs elkaar heen leven, elkaar opzij schuiven,
blind zijn voor elkaar, geen oog hebben voor elkaar,
daar wordt het leven dof.

Als wij mensen onze deur, onszelf openen voor elkaar
en elkaar uitnodigen binnen te komen
om bij elkaar veilig te kunnen zijn in alle kwetsbaarheid,
dan ontstaat er nieuw leven.

Op zoveel plaatsen, ver weg en heel dichtbij,
verlangen mensen intens naar leven.
Op zoveel plekken hopen mensen
op mensen die zien en die horen met hun hart.
Op zoveel terreinen, ver weg en heel dichtbij,
verlangen mensen naar een woord van begrip,
naar een arm om hun schouder,
want mensen zoeken leven dat leefbaar is.

Geen ‘moeten’ maar ‘mogen’

Het is van het allergrootste belang
dat mensen bij elkaar thuis mogen komen.

Het gevoel hebben dat je welkom bent,
geeft aan het leven diepere zin en inhoud.
Je mag zijn wie je bent.
Er is ruimte voor je vreugde en verdriet.
Je ontmoet een luisterend oor.
Je deelt in elkaars belevenissen.

Waar je gastvrij ontvangen wordt
of waar je uw deur naar anderen openzet,
daar vind je geborgenheid en vriendschap.

Het geeft je alle kansen
om een nieuwe mens te worden.
Er is geen sprake van ‘moeten’ maar van ‘mogen’.
Je hoeft geen schone schijn op te houden,
omdat je u helemaal aanvaard weet.
Je hoeft je niet te verliezen in zorgen en drukte,
want je bent er allereerst voor elkaar.

Zonder JOU is er geen WIJ

Indien de **noot** zou zeggen
een noot kan geen muziek maken
er zou geen symfonie zijn.

Indien de **steen** zou zeggen
een steen kan geen muur optrekken
er zou geen huis zijn.

Indien de **druppel** zou zeggen
een waterdruppel kan geen rivier vormen
er zou geen oceaan zijn.

Indien de **graankorrel** zou zeggen
de graankorrel kan geen veld bezaaien
er zou geen oogst zijn.

Indien de **mens** zou zeggen
solidariteit kan de wereld niet redden,
nooit zou er gerechtigheid, noch vrede,
noch trouw, noch waardigheid
in de wereld van mensen komen.

Zoals de symfonie elke **noot** nodig heeft,
het huis elke **steen**,
de oceaan elke **waterdruppel**,
de oogst elke **graankorrel**,
zo heeft de hele mensheid nood
aan **jou** daar waar je nu bent.

Ik wens je

Mocht je een beetje gelijken op de figuren uit de kerststal.

Een beetje op **Maria**, meewerkend met Gods genade
naar haar ja-woord en in groot geloof.

Een beetje op **Jozef**, dat je iets mag hebben
van de bescheidenheid en de trouw waarmee hij
zijn verantwoordelijkheid heeft gedragen.

Een beetje op de **Herders**, die hun schapen
leiden en beschermen.

Een beetje op de **Ezel**, een-en-al-oor,
luisterbereid en veel verdragend:
mocht je iets hebben van zijn koppige trouw
om door te zetten op de goede weg.

Een beetje op de **Os**, het dier dat trekt,
want trekkers hebben we nodig,
voortrekkers en spoortrekkers.

En veel, heel véél op het **Kind**,
dat ook in u iets mag doorstralen van het échte leven
en dat uw liefde onweerstaanbaar wordt,
iedereen verwarmend...

Hoe ziek is de praatziekte?

Het praten is in. Het doen is uit.
Nooit is er zoveel gepraat als in deze tijd.
Zelden kwam er zo een lawine van lege, holle en zinloze woorden over de hoofden van mensen.
Iedereen wil praten. Iedereen wil het woord hebben.
Maar weinigen hebben iets te zeggen, omdat weinigen de stilte en de inspanning van het denken kunnen verdragen.
Laten we nu geen woorden meer spreken maar het stil maken.

De Klaagmuur staat in Jeruzalem, niet naast je...

Ik geef toe dat er heel wat dingen zijn,
waarover men kan klagen.
Maar ik stel de vraag:
heeft dat klagen ooit iemand uit de nood geholpen?

Klagen verlamt iedere activiteit en iedere vooruitgang.
De dagen die je vult met klagen, zijn je slechtste dagen.
Er wordt niets gedaan, je krijgt lood in de benen
en je vergalt het leven van je huisgenoten,
van je collega's, vrienden en kennissen.

Zeker, iedere mens heeft zijn zorgen en zijn leed,
maar zaag er toch niemand de oren mee af.
Je medemens is geen klaagmuur!
Waarom toch altijd dat geklaag over de slechte tijd,
de slechte mensen, het miezerige weer,
en over echte en ingebeelde ziekten?

Er zijn nog zoveel mooie en goede dingen
waarvoor we dankbaar mogen en moeten zijn
en waarover we ons samen moeten verheugen.

Even stilstaan

Wat me het meest verbaast bij de Westerse mens is
dat hij zijn gezondheid opoffert om veel geld te verdienen.
Vervolgens offert hij het geld weer op
om zijn gezondheid te herstellen.
En dan is hij weer zo bezorgd over de toekomst,
dat hij niet geniet van het heden, met als gevolg
dat hij niet in het heden,
maar ook niet in de toekomst leeft.
Hij leeft alsof hij nooit zal sterven
en sterft terwijl hij nooit geleefd heeft.

Er zijn voor anderen

Mensen zijn als **de natuur**:
soms rustig als het rimpelloze **wateroppervlak**
waarop de wind zich heeft neergelegd.

Soms somber als een grijze **herfstdag**:
wanneer regendruppels als tranen
tegen een verlaten venster aankloppen.

Soms stralend als **een vogel** in de zon:
onder een diepblauwe hemel.

Soms koud en hard:
als een snijdende **noorderwind** die pijn doet.

Soms woest als **een orkaan**:
die zoveel stuk slaat,
wat zo moeilijk weer op te bouwen is.

Soms ver weg en **onbereikbaar**:
als de verste planeet,
net op die momenten dat anderen
je het meest nodig hebben.

Leven in geloof

Leven in geloof is wat anders dan altijd opgetogen zijn.
Vaak is het vooral: toch maar doorgaan, ook als alles tegen zit.
Het uithouden met jezelf en met elkaar,
ook als je veel ziet mislukken.
Toch doorgaan ondanks alles wat verdrietig maakt.

Niet verbitterd worden, maar het goede in elkaar behoeden.
Je teleurstellingen niet koesteren, maar het uithouden in geduld,
ook het onbegrijpelijke van de Heer van het leven.

Vasthouden aan de hoop dat er telkens iets nieuws kan groeien
en dat zo iets ongehoord als liefhebben toch kan gebeuren.
En de verwondering gaande houden.

Vriendschap: echt iets voor mensen

Of je nu vrouw bent of man,
je komt altijd in aanmerking voor vriendschap.
Want voor alles en in alles ben je mens.

Zoals vriendschap zich niet stoort aan sekse,
laat ze zich evenmin begrenzen
door leeftijd, maatschappelijke positie, culturele of religieuze achtergrond.
Vriendschap is iets typisch menselijk.
Overal en altijd kan ze opbloeien.
Die opa en zijn kleinzoon, pure vriendschap.

Die welgestelde vrouw en haar huishoudelijk dienstmeisje:
hoeveel hen ook scheidt, méér verbindt hen.
Vriendschap is hun deel.
Het is een droom, de eeuwen door gedroomd:
een wereld waar iedereen elkaar waardeert en accepteert.
Dat is wat vriendschap beoogt: ze houdt de hoop levend.

Identiteit

Iets zeer kostbaars in je leven is je identiteit, je eigen persoonlijkheid.
Je bént iemand. Mens met een eigen gezicht, een eigen temperament.
Zoals uw naam klinkt, klinkt niemands naam.
Je identiteit is je grootste bezit.
Het is je verschijningsvorm, je gestalte in deze wereld. Je staat of valt ermee.
Zonder identiteit ben je nergens. Naamloos, mens zonder gezicht.
Het is van levensbelang dat je trouw blijft aan jezelf.
Dat je u steeds meer ontplooit in je specifieke gestalte.
Je bent wie je bent, en juist daarom kun je nog veel duidelijker en mooier worden.
In wat u zo kenmerkt en siert, kun je een sterke groei doormaken.

Trouw zijn aan jezelf: het is niet altijd even gemakkelijk.
Er is veel dat je van jezelf kan vervreemden.
Om te voorkomen dat je jezelf kwijtraakt,
moet je telkens weer bij jezelf te rade gaan.
Wie ben ik, wat wil ik, wat was ook alweer de bedoeling.

Op deze manier kun je situaties vermijden waarop je innerlijk niet berekend bent.
Blijf wie je bent en word steeds méér wie je bent.
Jij - je bent zo intens de moeite waard!

Meten is weten... of toch niet?

Ook al opgemerkt dat in de televisiereclame de statistieken, de percentages en de cijfers welig tieren? En als het kan wordt een grafiekje in de spot getoond, liefst met een pijl die de hoogte inschiet.
Een beroep op onderzoeksresultaten moet de geloofwaardigheid van de boodschap versterken. Geen betrouwbaar weten zonder wetenschap.

Niet alleen de reclame maar ook de kranten bulken van cijfers. Daar is niets mis mee natuurlijk. Integendeel, het is belangrijk om de omvang van een probleem te kennen en de impact ervan. Maar soms lijkt het of een mening geen noemenswaardige betekenis meer heeft zonder de staving door cijfers. En een probleem geen ernstig probleem meer is zonder de percentages.
Wat je niet kunt tellen, lijkt dan ook niet echt van tel.
Men dreunt het zo dikwijls: ‘meten is weten’.
Is het geen mythe van deze tijd: dat je alles in cijfers kunt uitdrukken?
Neen, meten is niet weten. Meten is maar een heel klein beetje weten.
Het belangrijkste in het leven, zoals liefde en vriendschap, is niet te meten.

Waarom zijn cijfers zo belangrijk geworden, belangrijker dan woorden?
Omdat cijfers exact zijn en woorden omschrijvend.
Woorden hebben veel betekenissen.
We leven in een tijd van vertwijfeling, omdat we elkaar niet altijd willen verstaan.
De mens is individu geworden dat zijn zekerheden kwijt is.
Hij kan nauwelijks nog refereren naar ‘zo is het altijd geweest, zo hoort het’.
We leven vandaag in de valse overtuiging dat ‘nut en belang’ samenvallen:
alleen wat nuttig is in onze ogen vinden we belangrijk.
De menselijke vooruitgang grijpt plaats, wanneer wij de cijfers laten voor wat ze zijn,
en de woorden ter harte nemen die geen nut hebben,
maar ons tot diepe levenswaarheid brengen.

Ontmoeten

Eerst dan ontmoeten wij elkaar écht
als we ons niet langer blind staren
op wat fout lijkt in anderen,
maar als we het goede in hen leren zien
dat we ook door ons vertrouwen tot leven wekken.

Eerst dan ontmoeten wij elkaar écht
als we ons niet langer blind staren
op fouten die anderen maken
en waaraan we ons ergeren,
maar als we ook onder ogen durven zien
hoe wij zélf geregeld falen.

Eerst dan ontmoeten wij elkaar écht
als we ons niet langer blind staren
op wat we kleinmoedig voor onszelf betrachten,
maar als we ook willen zien
wat anderen van ons verwachten.

Eerst dan ontmoeten wij elkaar écht
als we ons niet blind staren
op wat wij zelfgenoegzaam
‘onze prestaties’ noemen,
maar als we ook het goede van anderen zien
en ons erover verheugen.

Eerst dan ontmoeten wij elkaar écht
als we ons niet blind staren
op onze kleine problemen
waaraan we zo zwaar tillen,
maar als we ook de grote zorgen zien
die anderen met zich meedragen.

Koortsige mensen

Je hebt het warm en koud tegelijk.
Je wil mensen om je heen
en tegelijk kan je ze niet verdragen.
Je hebt alles, niets tekort,
en toch voel je u niet goed in je vel,
en je weet niet hoe dat komt.

Koorts beheerst ons leven,
drijft en verlamt ons in duizend vormen:
de koorts van het grote ‘Nooit Genoeg’.
De koorts van het wantrouwen
en van de angst die ons wordt aangepraat.
De koorts van jaloezie en misprijzen
die ons zicht op de mensen vertroebelt.

Bid dat deze koorts van ons mag wijken,
die ons verhindert om naar mensen toe te gaan
en ons belet onszelf te zijn.
Dat wij ons laten raken door die Ene,
die ons bij de hand neemt en doet opstaan
om dienende mensen te worden.
En er belangeloos te zijn voor anderen.